

bedrijfs, marketing en communicatietoestanden. Toen ik zo enthousiast bezig was met de geschiedenis van George Krul, zei mijn man: 'Ga jij nou eens een keer dat boek schrijven. Dat wil je toch zo graag?' Dat was best wel een dingetje, een belangrijk besluit. Als beginnend schrijver verdien je zo goed als niets, en mijn man zou dus alleen moeten opdraaien voor de lasten van een gezin met twee kleine kinderen. We hadden net ons huis in het Statenviertel voor een goede prijs kunnen verkopen, dus we hadden wel wat vet op de botten. Goed, zei ik, dit is wat ik altijd al wilde. Dan halen we de broekriem maar aan. We gaan ervoor. Ik heb er geen seconde spijt van gehad."

"Een groot deel van het plezier is het zoeken en speuren naar informatie. Je bent als een soort detective aan het werk, zit soms dagen achter elkaar in het archief om iets te vinden. Dat is altijd spannend. De ene keer krijg je de meest prachtige informatie in de schoot geworpen.

Toen het boek ineens af was, hebben we best wel een beetje afscheid moeten nemen van George'

Maar soms ben je ook maanden in de weer en loopt het op niets uit, zoals de poging om de vader van George te vinden – wat een lastige klus is, want George zelf heeft nooit geweten wie dat was. Ik dacht hem gevonden te hebben, en wel in de gevangenis. Op de dag voor de deadline van mijn boek kon ik na heel veel voorwerk de dossiers inkijken met de gratieverzoeken aan de koningin. Toen ik die map opensloeg, ging mijn hart als

een gek tekeer. Ik dacht: daar staat vast in dat hij de gevangenis uit wil vanwege zijn kinderen. Maar helaas, het spoor liep dood."

Familieleden

"Van alles heb ik gedaan om het levensverhaal van George rond te krijgen. Een foto had ik niet, dus heb ik op basis van beschrijvingen een tekening laten maken, met de oproep: 'Wie kent George Krul?' Er móesten

nog mensen zijn die hem hebben gekend, want hij is pas in de jaren tachtig overleden. Pas toen ik wat op de Facebook-pagina van 'Adres Onbekend' schreef, was het raak. Dat is een radioprogramma waar honderden genealogen naar luisteren. Ik mocht mijn verhaal komen doen in de uitzending. Doodziek was ik, had nauwelijks een stem, maar dankzij 'Adres Onbekend' kwam ik in contact met twee kinderen van zijn vrouw, die bij George in huis hadden gewoond. Dat was zo gaaf!"

"Het is wel een beetje eng om dan ineens familieleden te spreken. Dik in de tachtig zijn ze, en je wilt niets oprakelen, niet kwetsen. Je denkt: het is een heftig verleden, dus op een boek over de familie zitten deze mensen niet te wachten. Maar daar was geen sprake van. Ze wilden juist graag hun verhaal kwijt, vertellen hoe het precies is gegaan. Het begon wat aarzelend, ze zeiden dat ze veel vergeten zijn. Maar door erover te praten, kwamen de herinneringen terug. Achteraf verbaast me altijd

hoe bereid mensen zijn om heel persoonlijke dingen aan een wildvreemde te vertellen. Bij het interview met de stiefzoon was zijn dochter erbij, en die zei: 'Pa, je vertelt dingen die ik nooit eerder heb gehoord. Ik begrijp je nu veel beter.' Mooi toch?"

Avontuur

"Het schrijven van 'Op zoek naar George' was een avontuur. Ik vond een uitgever die enthousiast was over het verhaal en die vroeg of ik de tekst binnen een halfjaar kon inleveren. Ik was allang blij dat ik een uitgeverij had, dus ik zei meteen ja. Achteraf had ik dat niet moeten doen. Ik werd een klassiek geval van een schrijver die zichzelf verwaarloosde. Ik at nauwelijks, sliep weinig en ben wel tien kilo afgevallen. Ik heb een paar dagen in een onverwarmd vakantiehuisje gezeten in Hemert, waar ik tienduizenden woorden heb weggetikt. Mijn man stak af en toe bezorgd zijn hoofd om de hoek, deed de was en zorgde voor mij en de kinderen. Maar jongens, wat was ik trots toen dat boek er eindelijk lag! Voor mij is 'Op zoek naar George' veel meer geworden dan een biografie. Het is ook de geschiedenis van de gewone man in de laatste honderd jaar. Iedereen klaagt altijd zo, dat er van alles niet deugt. Ik vind het belangrijk dat mensen wat meer gaan beseffen hoe goed we het nu hebben, welke enorme sprongen we in heel korte tijd hebben gemaakt. Dat relativerende geluid, dat hoor je veel te weinig."

"Het is een bizar proces waarin je terecht komt, met onverwachte kanten. Door alle details die je steeds boven water krijgt, leer je George heel goed kennen. Meer eigenlijk dan bijvoorbeeld je eigen opa. Je raakt er emotioneel bij betrokken. En dat gold niet alleen voor mij, maar voor mijn hele gezin. Dan vroeg mijn dochter, die nu zeven jaar is, aan tafel: 'En, hoe gaat het nu met George, heb je nog iets leuks over hem gevonden?' Geweldig, alsof het om een familielid gaat. George was echt een onderdeel van ons gezin. Dus het was best wel apart toen het boek ineens af was. Toen hebben we best wel een beetje afscheid moeten nemen van George. In mijn volgende boek zal dat niet aan de hand zijn, want dat gaat over een vrouw die gruwelijk slecht is."

Kim Heijdenrijk, 'Op zoek naar George'. Uitgeverij: Water. Prijs: € 19,90.